

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

X. De paterna & particulari Dei erga nos prouidentia, deq[ue] filiali fiducia,
qua nos in eum confidere oportet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

num nostram, & quod hoc ad salutem nostram & saluationem magis conueniar, immitti

Sic id Bethulienfibus suis, afflictis, & ad extrema, hoste urbem arctissima obsidione premente, redactis, persuadere conata est virago Iudith, dicens, *Ad emendationem, & non ad perditionem nostram flagella hec*

Iudith. 8. 27.

Optima Dei voluntas maius nobis uelle non potest.

Domini euenisse credamus. Certissimi namque & securissimi esse possumus, voluntatem tam bonam & beneficam (qualis est Dei) quæque tantum nos amat, non nisi id quod bonum est, quod melius est, quodque magis nobis congruit uolentiam. Quod postea pluribus demonstrabitur.

Cap. 10. & 22.

1.

Terrio, ut in maiorem utilitatem isthe nobis veritas cedat, atque medium hoc fiat ad perfectam quandam cum Dei voluntate consonantiam obtinendam efficacius: satis nobis esse non debet, speculatiue nosse omnia à manu Dei prouenire: atque id in genere & uelut rudi modo credere; quod nimirum fides id nobis dicit, aut quod id legerimus, uel audierimus: sed necesse in super est, ut fidem hanc opere exequamur & animemus, dando uidelicet operam ut id etiam practice intelligamus & sentiamus: ita ut quidquid nobis accidit, accipiamus id tanquam si Christum Dominum uisibiliter ac sensibiliter nobis dicentem audiremus, Accipe fili, hoc ego tibi submitto: uoluntas mea est, ut hoc modo facias uel patiaris. Hoc namque pacto perfacile & persuasum nobis fiat: omni in re nos cum Dei voluntate unire & conformare. Nam si ipsemet Christus in persona apprensus, tibi aperte diceret, Hoc est, ecce fili, quod à te requiro, hanc aduersitatem morbumque uolo modo propter me patiari; hoc in officio aut ministerio uolo mihi seruias. Certum est te id, quantumlibet graue & laboriosum foret, omnibus etiam uitæ diebus quam libentissime toleraturum, teque ut beatissimum etiam prædicaturum, quod tua opera Deus hac in re uti uellet, & quod hoc ipse tibi immittat, refacile perspecturum, id & optimum, & saluti tuæ congruentissimum esse, imo neque uillo modo de eo dubita-

Practice sentiendum Hic est nunc, quemque eueniunt à Christo tui amantem tibi immittis ad tuum maius bonum.

turum, nec primum quidem tibi ad seculum sentiendum motum oboriturum.

Quarto, hoc nos in exercitio *in portu* sumum exerceamus oportet, dum orationi insistimus, ut nimirum in opulentissima illa Dei erga nos prouidentia tam paterna, & tam particularis, fodina fodiamus, & ad eius interiora penetremus: hoc modo namque ad hunc tandem thesaurum pertingemus. Quod sequentibus capitulis uerius sumus demonstraturi.

CAPVT X.

De paterna & particulari Dei erga nos prouidentia, deque filiali fiducia, qua nos in eum considerare oportet.

INTER diuitias & thesauros, quos possidemus nos qui fidem rectam habemus, non sane postremus est prouidentia Dei erga nos, eaque tam particularis & paterna, certi ut simus, nihil penitus accedere & euenire nobis posse, quod per manus Dei ita uolentis non transierit ac descenderit. Vnde ad hoc propositum canit Psalmistes, *Domine ut scuto validissimo bona uoluntatis tue coronasti nos.* Ita quippe circumsecus & omni ex parte, bona Dei clementissimi uoluntate circumuallati sumus, nihil ut ad nos accedere, nisi per illam possit. Quocirca non est quod timeamus: Etenim nihil ille qua bonitate est, ad nos penetrare & deuenire sinet, nisi quod ad maius bonum & utilitatem nostram futurum est. *Quoniam, aiebat idem propheta regius, abscondit nos in tabernaculo suo, in die malorum protegit nos, in abscondito tabernaculi sui, & sub umbra alarum suarum.* Amplius etiam dicit alibi *Abscondes eos, in abscondito faciei tue.* Abscondit ergo nos Dominus in abditiissima faciei & rectissima sue parte, in oculis inquam, in quorum pupillis nos recondit: hinc etiam alia uerbo illo loco præfert, *In oculis faciei tuæ.* Facit scilicet nos Deus oculorum suorum pupillas, ut uerum esse ostendat id, quod alio loco dicitur *Culpe*

Psal. 3. Custodi me ut pupillam oculi. Sicut enim
custodiuntur oculorum pupillæ, ita nos
in protectione & præsidio Dei versamur.
Hinc qui tetigerit vos, inquit per Prophe-
tam alium, tangit pupillam oculi mei.
Qua re nihil dari cogitariue potest
opulentiùs aut pretiosius, nihil æsti-
matione dignius, nihil denique deside-
rabilius.

Vtinam vero id intime prospectum
haberemus, & prout oportet intelligere-
mus, quantam in omnibus necessitati-
bus & laboribus nostris opem, remedi-
um, fiduciam ac consolationem expe-
tremur! Si quis in mundo filius patrem
opulentum, potentem, Regique carum
& per familiarem haberet, quam secu-
rus & certus is foret sibi in omnibus ne-
gotiis occurrentibus fauorem, opem,
gratiam & subsidium minime defutu-
rum: Quanto autem potiori iure hæc no-
bis est fiducia & securitas concipienda,
dum consideramus habere nos in Pa-
trem eum, cuius est omnis cæli ac terra
potestas, ac nihil nobis posse continge-
re, quin per illius manus ante pertran-
seat? Si talem de patre suo fiduciam
filius habeat, & cum ea securus dormiat,
quæto potius nos oportet ei, qui om-
nium patrum pater est, & cum cui-
us paternitate cæteri patres compara-
ti, ne nomen quidem patrum prome-
rentur. Neque enim vlla amoris vis-
cera sunt, quæ cum amore quo Deus
nos prosequitur, valeant conferri, ut
pote qui infinito interuallo amores om-
nes, quos vniuersi terræ huius pa-
tres simul habere possint, transcendit.
Vnde securi ac certi esse possumus, quid-
quid talis pater ac Dominus nobis sub-
mitter, id non nisi in maiorem utilita-
tem atque animæ nostræ bonum cessu-
rum. Amor quippe, quo nos in vnigenito
suo filio amat, eum coget & com-
peller, ut non nisi bonum & salutem
quæret eius, propter quem filium su-
um vnigenitum acerbis crucis dolori-
bus tradidi. Vnde ait Apostolus; Qui et-
iam proprio filio non peperit, sed pro nobis o-

mnibus tradidit illum, quomodo non etiam
cum illis omnibus nobis donauit? Qui enim
nobis dedit quod maius est, quomodo
non det quod minus est?

Iam, si omnes, etiam seculares,
hanc in Deum fiduciam concipere oportet,
quanto magis nos Religiosos, quos
singulari quadam ratione in suos asse-
clas suscepit, quibusque filiorum spiri-
tum & cor dedit, atque, ut quibus carna-
libus negatis & relictis, se in patrem assu-
merent, efficit? Ecquem affectum & amo-
rem patris erga has Deus ostendet?
Quantam eorum curam & prouidenti-
am geret? Quoniam pater meus & mater
mea dereliquerunt me, Dominus autem
assumpsit me. Quam porro bonum a-
mantemque patrem in locum assump-
sisti eius quem dereliquisti! Maiori ergo
tu ratione & fiducia dicere potes: Do-
minus regit me, mei curam sumpsit, & ni-
hil mihi deerit: Ego autem mendicus sum
& pauper, Dominus sollicitus est mei?
Quem nostrum hic affectus non con-
soletur? Quis in amore Dei non col-
liquescat? Quam vero tu, Domine
mi, sollicitè anxieque de me laboras!
quantum mei curam geris! tanquam si
in cælo & in terra alia præter me creatu-
ra tibi non esset gubernanda. O si hunc
amorem, prouidentiam hanc, & prote-
ctionem ita paternam & particularem,
quam erga nos homines Deus ostendit,
prout oportet comprehendere, & in eius
adita penetrare possemus.

Hinc in Dei seruis familiarissi-
ma & filialissima quædam in eum fidu-
cia nascitur. quæ sane in quibusdam
tam magna & eminens est, nullus ut in
mundo filius omni in te ita de patris
sui protectione & ope securus ac certus
sit, quam illi sint de protectione & præsi-
dio diuino. Norunt enim illam erga ipsos
viscera habere plusquam paterna & ma-
terna, quæ tamen esse solent in amore te-
nerrima. Testatur id ipse apud Isaiaam, di-
cens: Numquid obliuisci potest mulier infan-
tem suum, ut non misereatur filii uteri sui?
& si illa oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar
tui;

Religiosi ma-
ior fiducia
concupienda.

Psal. 26. 10.
mea dereliquerunt me, Dominus autem
assumpsit me.

Psal. 22. 1.
minus regit me, mei curam sumpsit, & ni-
hil mihi deerit: Ego autem mendicus sum
& pauper, Dominus sollicitus est mei?

Erga religio-
sos maior est
Dei prouidi-
dentia.

Sæpi costat
in Domino.

Isa. 49. 18.

tem suum, ut non misereatur filii uteri sui?
& si illa oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar
tui;

tui: ecce in manibus meis descripsi te muri tui coram oculis meis semper. Perinde ac si diceret: Gero te in palmis meis presentem ac descriptum, semperque te ante oculos meos habeo, quo te protegam, tuear ac defendam. Et apud eundem Prophetam id alia comparatione non minus eleganti declarat. *Qui portamini*, inquit,

Isa. 45. 3.
Simile.

à me utero. Quemadmodum mulier quæ concepit, infantem suum utero gestat, ipsaque illi ceu domus, lectus, murus, alimentum, atque omnia est; non aliter nos Deus utero suo asseruit contineri.

Gestamur ab utero Dei.

Hinc securi Dei tam securi & quieti sunt, & in omnibus rebus suis ita de ope & auxilio certi, ut variis ac fortuitis vitæ huius casibus haudquaquam percellantur, aut turbentur. Atque ideo, ut ait Propheta, cor iustorum *in tempore siccitatis non erit sollicitum*; id est, nulla vicissitudine rerum concutitur, nec quietem & tranquillitatem suam ob varios casus & successus perdit: norunt enim nihil sine patris sui voluntate & eo invito sibi posse contingere, deque vehementi eius amore & bonitate plane certi sunt ac securi, persuasum iam habentes, omnia ad maius bonum suum futura, & quidquid ab una parte illis auferet, id ab alia rursus ad illos reducturum, & quidem in re quæ pluri ipsorum interest.

Jerem. 17. 8.

Ex hac tam familiari & filiali iustorum in Deum confidentia, magna illa quam habent, pax, tranquillitas, & securitas, in animis ipsorum nascitur, iuxta illud Isaia, *Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta*. Quo loco scite apteque pacem cum fiducia Propheta coniungit: nam vnum ex altero, ex fiducia inquam pax sequitur. Quia qui Deo fidit, non habet quod timeat, aut turbetur, cum Deum habeat adiutorem & protectorem; Vnde canebat Propheta, *In pace in idipsum dormiam & requiescam, quoniam tu Domine singulariter in spe misericordia tua constituisi me*.

Pax filia fiducia.

Ad hæc, non insignem modo pacem

fiducia hæc filialis generat, sed etiam incredibile gaudium & alacritatem spiritus. Vnde scribit Apostolus, *Deus autem spei repleat vos omni gaudio & pace in credendo, ut abundetis in spe & virtute spiritus sancti*. Nosse porro & credere, Deum scire id quod facit, & id eum ad bonum nostrum dirigere, facit ut angores, tumultus, tempestates, & inquietudines, quas sentiunt illi, qui non nisi carnis oculis res intuentur, minime sentiamus, sed magnum potius in omnibus casibus gaudium & alacritatem præferamus. Quo autem maior in quopiam hæc fiducia erit, eo erit etiam maius gaudium & lætitia spiritualis: quo enim magis confidit & amat, eo securior & certior est fore ut omnia sibi in bonum conuertantur. neque enim minus aliquid de infinita illa Dei bonitate & amore cum credere, tum sperare fas est.

Hinc fiebat, ut medias inter arumnas, labores, & pericula sancti ita quieti & securi essent, ut nec homines, nec demones, nec feras, neue vllas creaturas rationis expertes timerent; norant enim sine Dei licentia ac voluntate eas sibi nequam posse nocere. Sic S. Antonio in diuersa forma, eaque ad timorem in cutendum composita, demones subinde apparuisse refert Magnus Athanasius; modo quidem in horrenda ac terribili siluestrium ferarum figura, leonum inquam, tigrium, taurorum, alias in serpentium ac scorpionum, importune eum circumstrependo, & suis vnguibus, dentibus, rugibus ac terrificis sibilis ita ei comminando, ut iam iam illum deuoraturi viderentur. Antonius intrepide autem illis insultabat, dicens, Si quas vires haberetis, vel vnus vestrum satis deseret ad hominem vnum debellandum, at, quia impotentes estis, & vestris vos viribus Deus priuauit, hinc magna copia & frequentes venitis, ut Dei seruos saltem multitudine terreatis. Si quam vobis Deus potestatem in me dedit, ecce me, irruite in me, at si nullam à Deo ad hoc potestatem

tem & licentiam accepistis, cur in casum laboratis? Ex quo liquido patet quanto per sanctus Antonius in spiritu inde corroboraretur, quod nosset nullam sibi illa monstra noxam, Deo inuito, afferre posse, & quod ipse adeo cum illius voluntate conformis esset.

Plurima huius rei exempla in historiis Ecclesiasticis legere est: quin & simile prorsus in vita B.P.N. Ignatii libro quinto, & rursus aliud libro secundo. Cum enim Romam B.P. nauigaret, & tam horrenda tempestas naui incumberet, vt ventorum vi malo contracto, & multis rudentibus amissis, omnes qui ea vehebatur, ad mortem, quam quasi presentem cernebant, sese disponderent; ipse, ceteris præ metu pallescentibus, nullo prorsus mortis se dicebat timore costernari: vnum hoc dolere, quod non pro eo atque oportebat, Dominò seruisset, de cætero mihi penitus se formidare; quia *venit & mare obediunt illi (Deo) & sine eius nutu ac voluntate non extolluntur fluctus, & nullum tempestates demergere queunt.*

Ad hanc porro familiarem & filialem in Deum fiduciam, ad hanc interiorum animi tranquillitatem & securitatem, vt per Dei gratiam perueniamus, in hoc conformitatis cum voluntate diuina exercitio nos exerceamus oportet, in opulentissimam hanc Dei erga nos prouidentiam, tam paternam & particularis, fodinam & adytum per orationis & considerationis lignonem profunde penetrando. Certus enim sum aliud nihil mihi posse accidere, nullum etiam aliud mihi aut ab hominibus, aut à dæmonibus, aut ab illa denique creatura damnum malumue inferri posse, quam quod Deus voluerit, eisq; permiserit. modo autē id mihi in bonum cooperetur, equidem haud abnuo, nec aliud volo, quam ipsam Dei voluntatem adimpleri.

Constantem securamque illam, quam in benignissimā Dei misericordiam sancta virgo Gertrudis confidentiam habebat, neque pericula, neque tribulatio, *Rodriquez exercit. pars 1.*

neque rerum iactura, neque impedimenta alia, sed nec delicta ac defectus proprii, vnquam obscurare potuerunt: certissime namque ac fiducialiter cōfidebat, omnia & quælibet, tam prospera quam aduersa, à diuina prouidentia in suum bonum & profectum conuerti. Quinimo quædam vice sanctæ huic virgini Dominus dixit, *Secura illa confidentia, quam quis erga me habet, credens me reuera posse, scire, & velle sibi in omnibus fideliter adesse, transuulnerat cor meum tantamque vim facit pietati mee, vt nullatenus possim huiusmodi homini abesse vel deesse, etsi enim viscera mea ad tempus contrahere coner, eo quod mire me delectet videre eum à me pendentem, ut que meritum illi adaugeam: non possum tamen non tandem illi opitulari, quo satisfaciam naturæ meæ, & intenso amoris quo eum diligo. Humano more loquitur, quasi qui ab amore extra se rapitur.*

Ad sanctam Mechtildem dixisse fertur Dominus: *Mibi valde gratum est, vt homines in bonitate mea confidant, & de me presumant. nam quisquis in me humiliter confisus fuerit, ac mihi bene crediderit, ego & in hac vita illi adero, & post mortem supra omnem meritum ei benefaciam. Quantum quis mihi credere, & de bonitate mea pie presumere potest, tantum, & infinitum amplius obtinebit: quia impossibile est hominem non percipere quod sancte crediderit & sperauit, ideoq; utile homini est, vt magna sperando à me mihi bene credat.*

Eidem quoque Mechtildi querenti à Domino quidnam potissimum credere deberet de ineffabili, ipsius bonitate, respondit Dominus, *Certa fide crede, quod ego te post mortem suscipiam, sicut pater filium suum carissimum, quodque nullus vnquam pater tam fideliter cum vnico natu suo hereditatem suam diuisit, sicut ego omnia bona mea, & me ipsum tibi communicabo. Quicumque hoc de bonitate mea firmiter & cum humili caritate crediderit, saluus erit.*

***

Nn CAPVT